

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 32

เชษฐชัยขับรถตามสายชลด้วยความหวังใยโดยทิ้งระยะห่างๆ เขาพบว่าสายชลตรงไปยังสถานีตำรวจ อีกครู่หนึ่งก็ไปที่โรงพยาบาล ก่อนกลับออกมาและตรงกลับไปยังสถานีตำรวจอีก ในครั้งนี้เธอถูกผู้ชายสองคนประกบตัวก่อนจะออกรถไปด้วยกัน

เชษฐชัยมองอยู่ในระยะไกล จึงไม่รู้ว่าเธอถูกข่มขู่หรือว่าสมัครใจ ถึงอย่างไรเขาก็ติดตามไปห่างๆ และพบว่ารถคันนั้นเลี้ยวหายเข้าไปในบ้านใหญ่หลังหนึ่ง

เขาจอดรถอยู่ห่างๆ นานทีเดียวประตูบ้านจึงเปิดออก รถคันยาวใหญ่แล่นออกมา มีผู้ชายสองคนนั่งอยู่ในที่นั่งตอนหน้า อีกสองคนในที่นั่งตอนหลัง เชษฐชัยมองไม่ออกว่าเป็นใคร

อีกครู่ใหญ่รถยนต์คันเล็กก็แล่นตามออกมาอีกคันหนึ่ง ผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งขับอยู่ตามลำพัง

ไม่มีร่างของสายชล

เขารอ ทุกอย่างเงียบ

เป็นนานเขาจึงตัดสินใจเดินลัดเลาะลงไป กำแพงสูงทึบไม่มีทาง จะมองเห็นสภาพข้างในโดยไม่ปีนดู เวลากลางวันกำลังจะผ่าน พ้ามกำลังจะมีด แต่ว่าเชษฐชัยใจร้อนเกินกว่าจะรอให้มีดคำได้ เขาต่อมๆ มองๆ หาหนทางที่จะปีน ครั้นพอเห็นว่าปลอดภัยก็กระโดดเกาะขอบกำแพง โหนตัวขึ้นไปแล้วโยนตัวลงบนพื้นดินอีกด้านหนึ่ง เข้มมองไปยังตัวบ้าน

บ้านหลังใหญ่เงียบสงบ ไม่มีร่องรอยของผู้คน ไม่เห็นแม้แต่รถปิกอัพที่เขาแน่ใจว่าหายเข้ามาเมื่อครู่ก่อน

เชษฐชัยวิ่งอย่างระมัดระวังไปยังตัวบ้าน แอบที่ได้หน้าต่างก่อนจะค่อยๆ มองลอดเข้าไป มีผู้ชายนั่งอยู่ในห้องข้างหน้าคนหนึ่ง เขยิบดูชายาวอยู่บนเก้าอี้คล้ายกำลังพักผ่อน แต่ชายเสื้อที่แหวกออกเผยให้เห็นป็นสันกระดูกหนึ่งเห็นบออยู่ที่เอว

เขาย่องไปทางด้านหลัง เห็นปิกอัพของสายชลถูกจอดแอบอยู่ สายชลน่าจะตั้งอยู่ที่นี้ แต่ไม่รู้ว่าอยู่ตรงไหน หรือบางทีเธออาจถูกพาออกไปแล้ว เขาเริ่มรู้สึกไม่แน่ใจ ไม่รู้ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร แต่ก็มิสังหรณ์ที่ไม่ดีเลย

กำลังคิดอย่างวุ่นวายว่าควรจะทำอย่างไรก็ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงตุ๊ดต้งขึ้นข้างหลัง

“หยุดนะ ไม่อย่างนั้นกูยิงจริงๆ”

เขาสะดุ้ง ชะงักยั้งหนึ่งงัน คนข้างหลังส่งเสียงเจี๊ยบ

“หันกลับมาซิ ช้าๆ นะ”

เขาหันไปตามคำสั่ง ชายหน้าเหลี่ยมยืนจังก้าพร้อมกับปืนในมือ เล็งตรงมา ดวงตาดูตัน กระซอกเสียงถามว่า

“แกเข้ามาทำอะไรที่นี่”

ไม่มีเสียงตอบ เพื่อนของอีกฝ่ายปรากฏกายขึ้นที่หน้าต่าง

“เกิดอะไรขึ้นวะ”

“ไอ้บ้านี่แอบเข้ามา”

“ไอ้เนี่ยวนหาเรื่องซะแล้ว” “ชายนั่นคำรามอย่างดูตัน กระซอกเสียงบอกพรรคพวก “พามันเข้ามาข้างในนี้ซิ กูจะอัดให้เข็ด”

คนถือปืนพยักหน้าเป็นเชิงสั่งให้หันหลัง ผลักกระแทกแรงให้เขาออกเดิน เชษฐชัยถลาลเล็กน้อย เดินไปในทิศทางที่ถูกบังคับ มือที่ถือปืนกระทุ้งหนักเป็นระยะอยู่ที่แผ่นหลัง พอขึ้นบันไดหินเดี่ยวๆ ไปสู่ประตูบ้าน ร่างสูงใหญ่ที่บึกบึนก็ถูกถีบจากทางด้านหลังโดยแรง เชษฐชัยเข้าไปกระแทกตู้ใหญ่ข้างในห้องหน้า

พอทรงตัวได้หันกลับมา เชษฐชัยก็เห็นชายทั้งสองยืนจังก้า คนหนึ่งถือปืนเล็งแนวแน่ตรงมา อีกคนหนึ่งหยิบกระบองไม้ยาวใหญ่มาถือไว้ในมือ สีหน้าอำมหิตดูตัน

“มันเป็นใครบอกกูมาเดี๋ยวนี้ เป็นขโมยกระจอกมาจากที่ไหน ไม่รู้หรือว่าที่นี่เป็นบ้านของใคร กูจะสั่งสอนให้มึงรู้ไว้ ที่หลังจะได้ไม่กล้าโผล่หน้าเข้ามาที่นี่อีก”

กระบองไม้ใหญ่ถูกเงียดเงือขึ้นแล้วฟาดลงโดยแรง เชษฐชัยหลบ แต่ว่ามันก็กระแทกถูกตรงช่วงแขนและหลังด้านหนึ่งถนัดถนี่

ร่างของเขาสะท้านขึ้นด้วยความเจ็บปวด ทว่าความโกรธกลับถูกกระตุ้นให้ลุกกระพือขึ้น คนถือกระบองเบิกตาอย่างดูตัน สีหน้าเห็นกระหายมาดหมายเต็มที สิบเท้าเข้าใกล้เงือกระบองขึ้นอีกครั้ง

โดยไม่รอช้า เชษฐชัยอ้ายจิงหวะที่ฝายนั้นกำลังยกท่อนกระบองเงือขึ้นสูง พลิกตัวเตะเข้าที่ชายโครงโดยแรง ฝายนั้นเชษฐชัยไปปะทะ กำแพงห้อง ปล่อยกระบองตกลงพื้น เชษฐชัยถลันจะตาม แต่ว่าชายอีกคนหนึ่งตะเบ็งเสียงดูตัน

“เฮ้ย หยุด ไม่งั้นกูยิง”

เชษฐชัยชะงัก ร่างที่ถูกเตะพุงกายลุกขึ้นมา สีหน้าดูร้ายฉวยความโกรธแค้นสุดขีด

“ไอนี้... ดีละ กูจะตีมันให้ตาย”

เขาหยิบไม้ขึ้นมาถือไว้อีกครั้ง กวัดแกว่งอาวุธอย่างข่มขวัญ ดวงตาร้ายคมวาวจ้องมองอย่างหมายมาด พอได้ระยะก็เงื้อไม้ขึ้น เป้าหมายคือต้นแขนข้างขวาของอีกฝ่าย.....

“หยุดนะ นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ..!”

เสียงตะโกนที่ก้องขึ้นทำให้คนทั้งหมดชะงัก ชายแปลกหน้าอีก ผู้หนึ่งกระโดดเข้ามาทางประตู เข่างอย่อตัวอยู่ในลักษณะเตรียมพร้อม มือถือปืนเล็งตรงมาข้างหน้า

ชายหน้าเหลี่ยมซึ่งถือปืนอยู่ในมือ กลับหันปากกระบอกปืนเข้าหา ในลักษณะจงใจต่อสู้อยู่ มีเสียงปืนดังขึ้นจากกระบอกปืนของนายตำรวจ นอกเครื่องแบบผู้เตรียมพร้อมอยู่ก่อน ชายคนนั้นล้มลงนอนครวญคราง ปืนหล่นลงกับพื้น เลือดพุ่งออกมาจากบริเวณขา ไหลเลอะเลือดที่ สวมใส่ซึมกระจายออกไปอย่างรวดเร็ว

เชษฐภคินีเข้าหาคนถือไม้ ผลักให้ล้มลงแล้วนั่งคร่อมไว้ ค้นไปตามร่างกายก่อนจะดึงปืนพกออกมา

“ที่นี่เป็นบ้านของคุณสิทธิศักดิ์นะ พวกนายบุกเข้ามาแล้วจะต้อง เสียใจ”

ชายนั้นชู้คาราม ทำให้นายตำรวจมีสีหน้าไม่สู้ดี

“ผมทำตามหน้าที่” เขาพูดก่อนจะหันมาหาเชษฐภคินี “เอาละ คุณเชษฐภคินี คุณเองก็ต้องวางปืนลง คุณถูกจับกุมด้วยเช่นกัน”

“แต่พวกนี้เป็นคนร้ายนะคุณตำรวจ”

นายตำรวจดึงปืนไปจากมือเขา

“ประเดี๋ยวเราก็จะรู้กันว่าใครเป็นคนร้าย คุณถอยออกมาแล้ว อยู่เฉยๆ อีกสักครู่สารวัตรจะมาที่นี่ ผมตามคุณมาจากไร่ ผมไม่รู้ว่า คุณมาทำอะไรที่นี่ แต่ผมวิหิตบอกไปที่สถานีตำรวจตั้งแต่เห็นคุณ ปืนกำแพงเข้ามาแล้ว”

“ผมตามสายซลมา สาบานได้เลยว่าเธออยู่ที่นี้ คุณไปดูสิ รถปิกอัพจอดอยู่ข้างหลังบ้าน ถ้าไม่มีเจตนาร้าย พวกมันจะซ่อนรถ ทำไม”

นายตำรวจทำสีหน้าว่าไม่เชื่อ ดึงกุญแจมือออกจากเอวคล้อง มั่นที่ข้อมือคนบาดเจ็บข้างหนึ่ง ซึ่งไว้กับคนที่ถูกเชษฐภคินีมัดให้อยู่อีกข้างหนึ่ง

เขาหันมาหาเชษฐภคินี “รถอยู่ที่ไหน”

“ข้างหลัง”

เชษฐภคินีหันไปทางด้านใน นายตำรวจเดินหายเข้าไป อีกครู่หนึ่งก็กลับออกมา

“จริงของคุณ”

นายตำรวจผู้นี้ได้รับคำสั่งให้เฝ้าดูเชษฐภคินีไว้ เขาเห็นสายซล ขับรถออกมาก่อน อีกครู่หนึ่งเชษฐภคินีก็ขับตาม นายตำรวจตามอยู่ห่างๆ สังเกตเห็นเชษฐภคินีขับรถวนไปมา บางครั้งเสียเวลาจอดรอเนิ่นนาน โดยไม่ลงจากรถก่อนจะมาที่นี่ นายตำรวจแปลกใจ แต่ที่เขาได้รับคำสั่ง ให้ติดตามเพียงเชษฐภคินี และต่างก็เฝ้ามองผู้ถูกติดตามอยู่ในระยะห่าง เขาจึงมิได้สนใจสายซล ในตอนนี้เมื่อได้รับคำบอกเล่าและเห็นรถกับตา จึงเชื่อสนิท

เชษฐภคินีเข้าไปหาคนร้าย จับคอเสื้อเข่าแรง

“สายซลอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้”

เขาเข่าพลางถามซ้ำ แต่เขาไม่ได้รับคำตอบ ดังนั้นจึงถลัน ขึ้นไปยังชั้นบน เปิดประตูหาดูทุกห้อง ก่อนจะกลับลงมาข้างล่างและ ทำเช่นเดียวกัน

เขามาหยุดที่ประตูห้องซึ่งติดล็อก ออกแรงกระแทกแรงๆ ครั้งไม่สำเร็จก็ใช้เท้าถีบอย่างรุนแรง จนในที่สุดมันก็เปิดออก

ในห้องมืดสลัวคับแคบ เกรียงหนึ่งนอนตะแคงอยู่บนพื้น เชษฐภคินีเข้าไปพลิกประคองขึ้น ศีรษะเธออ่อนพับไปมา เปลือกตา ปิดสนิท

“สายซล” เขาเรียกพลางเข่าตัวเธอ ตบตี ๆ ลงที่แก้ม

“สายซล... ตื่นซิ...”

เธอปรือตาขึ้นอย่างยากเย็น แวววาวเสียงเชษฐภคินีดังแว่วคล้าย กำลังอยู่ในความฝัน “สายซล ตื่นซิ พี่มาช่วยแล้ว”

เธอพยายามที่จะลืมตา ความวิตกกังวลใน “ใคร” อีกคนหนึ่ง ซึ่งกำลังตกอยู่ในอันตรายทำให้เธอต้องพยายามเรียกสติคืนมา

เธอขยับริมฝีปาก... เปล่งเสียงอย่างยากเย็น

“ช่วยหยุด... ปลัด... เทวัญ... กำลัง... ไปฆ่าเขา”

เชษฐภคินีฟัง สีหน้าตื่นตะลึง

“สัญญาซิ... พี่เชษฐภคินี... สัญญา... ช่วย... ช่วย... หยุด...”

แล้วเธอก็หลับพับลงกับอกเขา

สารวัตรลดหูโทรศัพท์ลง พุดกับเชษฐภคินีว่า

“ทุกอย่างยังคงเรียบร้อย คนของคุณปลอดภัย ผมให้ทางนั้น คอยจับตาดูปลัดเทวัญอยู่ หากเขาทำอะไรผิดปรกติ ก็จะถูกจับทันที”

เชษฐีไม่มีคำพูด ถามตัวเองว่าเขาควรจะทำเช่นนั้นหรือ เขาอยากให้อัยการฟ้องตาย แต่ว่าสายชลจะไม่มีวันภักย์ให้หากเขาปล่อยให้ไปเช่นนั้น

ดังนั้นเขาจึงจำใจบอกสารวัตรในสิ่งที่ได้ยินเธอพูด

สารวัตร กุมไหล่เขาอย่างปลอบใจ

“วางใจเถอะครับ คุณเชษฐี คุณยอดยิ่งอยู่ในความดูแลของตำรวจ เขาจะต้องปลอดภัยและเราจะจับคนร้ายให้ได้”

“คุณยอดยิ่ง...” เขาทวนอย่างแปลกใจ

สารวัตรขยายความว่า “นามเต็มของเขาก่อนออกจากราชการคือร้อยเอกยอดยิ่ง เฉลิมยศ คุณเคยบอกผมว่าไม่เคยชกประวัติ เพราะอย่างนั้นจึงอาจจะไม่รู้ ผมเพิ่งสอบถามประวัติของเขา เขาเคยรับราชการทหารนาจนถึงเจ็ดปี ปฏิบัติราชการอย่างกล้าหาญจนได้รับเหรียญเกียรติยศและเลื่อนยศ แต่ถูกให้ออกเพราะเสื่อมสมรรถภาพ เขาเคยถูกกักตัวรักษาตัวในโรงพยาบาลประสาทอยู่หนึ่งปีเต็ม”

ร้อยเอกยอดยิ่ง อดีตทหารกล้า... ไม่รู้ว่าเขาดีใจหรือเสียใจกับความจริงที่ได้รับรู้

“ผมจะพาสายชลไปโรงพยาบาล” เขาพูด

“ผมจะให้ตำรวจติดตามคุณไป”

สารวัตรหันไปส่งลูกน้อง กำลังส่วนหนึ่งถูกสั่งให้ตริ่งอยู่กับที่ และอีกส่วนหนึ่งตามเขาไปจับคนร้ายซึ่งกำลังตรงไปหาพยาน...

ร้อยเอกยอดยิ่ง เฉลิมยศ...

ปลัดเทวัญถูกมองเป็นจุดเดียวเมื่อปรากฏตัวขึ้นที่ห้องโถงชั้นล่างของบ้านพักตำรวจแห่งนั้น นายตำรวจทั้งในและนอกเครื่องแบบกำลังอยู่ในอาการพักผ่อน บ้างอ่านหนังสือ นั่งนอนเล่น และอีกกลุ่มหนึ่งกำลังล้อมวงอยู่กับกระดานหมากรุกฮอส

“ไม่เลว... ไม่เลวเลย”

เสียงพิมพ์้าแสดงความชื่นชมในฝีมือ หมากรุกฮอส ของคนคนหนึ่ง ไบหน้าคมเข้มกลับขริมเฉย ดวงตาจับอยู่ที่ตัวหมากรุกของอีกฝ่าย ฝ่ายนั้นไม่มีหนทางจะเดิน ได้แต่จับตัวเรียงเพื่อเริ่มต้นกระดานใหม่

“คุณนี่ร้ายจริง ๆ เล่นก็ตา ๆ ก็ชนะ ผิกมาจากไหนกันนะ”

มุมปากของอดีตนายทหารเหยียดออกนิดหนึ่ง แต่ทำไมให้คำตอบใดๆ

ปลัดหนุ่มมองหา ครั้นเห็นก็เดินตรงเข้ามา คนในกลุ่มหันมามองดูแล้วพากันเงยบกริบ

ปลัดเทวัญวางสีหน้าไม่สนิท ผืนยิ้มทักทายบรรดานายตำรวจ “สวัสดีครับ”

“ไปไหนมาหรือคุณปลัด” นายตำรวจผู้หนึ่งทักทายอย่างคุ้นเคย ปลัดเทวัญตอบเจื่อน ๆ “จะมาคุยกับคุณยอดยิ่งเขาหน่อย”

“คุณยอดยิ่ง” หันมามอง สีหน้ายังคงเคร่งขริมเฉยเฉย

“มีอะไรกันรี” นายตำรวจถาม

“เปล่า แค่จะคุยในฐานะเพื่อน” เขาตอบยิ้ม ๆ ก่อนจะหันไปถาม “ไ้...คุณยอด ขอเวลาสักครูได้ไหม”

“เชิญครับ” เขาผงกศีรษะรับ

นายตำรวจพูดว่า “งั้นก็เชิญตามสบาย มีอะไรให้ช่วยก็บอกแล้วกัน”

คนอื่น ๆ ถอยออกไปคล้ายไม่สนใจ แต่ก็แอบชำเลื่องมองอยู่ห่าง ๆ ปลัดเทวัญนั่งลงตรงหน้าชายหนุ่ม ผู้ซึ่งมองอย่างไม่ยินดียื่นร้ายถามเรียบ ๆ ว่า

“มีอะไรหรือครับ”

ปลัดมองไปรอบ ๆ เสถามว่า

“ชอบที่นี้ไหมคุณ”

ไม่มีคำตอบ นอกจากสายตาที่คล้ายกับจะมีประกายเยาะหยัน

“คุณจะต้องอยู่ที่นี้ต่อไป ไม่รู้ว่าจะอีกนานเท่าไร ไม่รู้สึกอึดอัดใจบ้างหรือ”

ปลายนิ้วเรียวที่แข็งแรง คีบตัวหมากรุกฮอสเคาะเล่น ทอดตามองอย่างไม่รู้จะทำอะไรนอกไปจากนั้น ปลัดหนุ่มถามว่า

“คุณคิดว่าใครเป็นคนร้าย”

“ผมไม่ทราบ”

“คุณไม่มีศัตรูที่นี่ไม่ใช่หรือ นอกจาก..คุณเชษฐี?”

“เขาไม่ใช่ศัตรูของผม” เสียงขริมพูดออกมาในทันที

ปลัดเทวัญถามว่า “แน่ใจหรือว่าไม่ใช่ คุณมีเรื่องกับเขา จนต้องพาคุณสายชลหลบไปอยู่ปลายไร่ ผมรู้ว่าเป็นเรื่องร้ายแรงมาก คนในไร่เป็นคนบอกผม”

“คุณอัญชลีใช่ไหม” เสียงถามราบเรียบ

ปลัดหนุ่มอึ้งไป เสียงขริม ๆ พูดว่า

“แล้วหลังจากนั้นก็มียกกลุ่มคนตามไปยังผม โชคดีที่ไม่สำเร็จ ไม่เช่นนั้นป่านนี้คุณเชษฐีก็ตกเป็นผู้ต้องหาเต็มตัวแล้ว”

เหตุขยับตัวอย่างร้อนรุ่ม คนที่นั่งตรงข้ามกลับมองด้วย สีหน้า
ขริบเฉย

“ก็คุณมีเรื่องกับคุณเชษฐาไม่ใช่หรือ ผมได้ยินว่ามันเกี่ยวกับ
คุณสายชล”

“กรุณาอย่าเอ่ยชื่อเธอ” เสียงขัดเคียดขริบ
ปลัดหนุ่มขยับตัวอีก รู้สึกคล้ายลมหายใจติดขัด
“คุณ...เอ้อ...รักเธอ ใช่ไหม”

เขาตอบว่า “ใช่”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็คงอยากจะรู้เกี่ยวกับเธอ เธอกำลังอยู่ใน
อันตราย”

คำพูดนั้นจุดความสนใจของอีกฝ่าย ดวงตาคมเข้มที่วาววาม
จ้องมองปลัดหนุ่มหนึ่งก่อนจะวางมือกระชับลงที่แขน

“คุณหมายความว่ายังไง”

ปลัดเทวัญพยายามทำสีหน้าให้เป็นปรกติ อย่างน้อยก็จะต้อง
ไม่จุดความสนใจให้แก่บรรดานายตำรวจหลายนายที่กระจายอยู่ในห้อง
เดียวกัน

“เธอเข้ามาในเมือง แล้วตอนนี้ก็หายไป... แต่ผมพอจะรู้ว่าเธออยู่
ที่ไหน”

“จริงรึ” เสียงถามคาดคั้น “ที่ไหนล่ะ”

“เราต้องออกไปพูดกันข้างนอก” เขาบอก

ยอดจ้องอีกฝ่าย แล้วก็พยักหน้า

“ตกลง”

ปลัดหนุ่มลุกขึ้นยืน พาคนร่างสูงที่หนาแน่น เดินออกไปด้วยท่าที่
เป็นปรกติทั้งที่รู้สึกใจเต้นระทึก อีกไม่นานแล้ว เพียงแต่เขาพาชาย
ผู้นี้ออกไปสู่ที่โล่งข้างนอก.....

นายตำรวจผู้หนึ่งเดินตรงเข้ามา ถามว่า

“คุณจะไปไหนกัน”

“ออกไปคุยกันข้างนอกนี่เอง ไม่ได้ไปไหนหรอกครับ” ปลัดตอบ
เฉื่อยๆ

“แต่สารวัตรสั่งไว้ว่า...”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ” ชายหนุ่มขัดเรียบ ๆ

นายตำรวจมองดวงตาเคร่งขริบของชายหนุ่มแล้วก็พยักหน้า

“ตามใจ อย่าไปไกลก็แล้วกัน”

ปลัดเทวัญเดินจากมาอย่างโล่งใจ แต่ครั้นอยู่ด้วยกันที่ข้างนอก
จิตใจเขาก็ไม่เป็นปรกติอีก สิทธิศักดิ์กำลังทำอะไรอยู่ที่ไหนนะ
กำลังเล็งปืนตรงมาทางนี้... มันจะพลาดมาถูกเขาเข้าหรือเปล่า

“ข้างนอกนี้อากาศเย็นดีกว่าข้างในนะ” เขาชวนคุย

“แต่ออกจะมีดีไปบ้าง” อีกฝ่ายตอบเรื่อย ๆ

“นั่นสิ” ปลัดเพิ่งจะรู้สึก เวลานั้นคำแล้ว ไฟฟ้าถูกเปิดเพียง
บางดวงจนดูมัวสลัว “น่าจะเปิดไฟให้สว่างไสวอีกหน่อย บ้านหลวง
ก็อย่างนี้ ไม่มีใครสนใจเหลียวแล หลอดไฟขาดก็ขาดไป ปล่อยให้มีดี
อยู่นั้น”

“ปลัดว่าจะพูดเรื่องคุณสายชล” เขาเตือนอย่างเคร่งขริบ
“เธออยู่ที่ไหน”

ปลัดเทวัญพยายามเดินเลี่ยงทิ้งช่องห่างให้ไกลออกไป แต่ว่า
อีกฝ่ายกลับตามติดราวกับคู่แฝด

“ผมไม่รู้”

“แต่คุณเพิ่งบอกว่ารู้”

“ผมไม่ได้บอกว่าคุณรู้... คือผมหมายความว่า...” เขาก็อึดอย่าง
ไม่มีคำพูดจะกล่าว

มือแข็งแรงจับกระชับที่แขน เสียงถามขู่เชิญ

“เออละ คุณต้องการอะไร”

“ปล่อยผมก่อนสิ” ปลัดอำเภอบนหน้าสะบัดแขนอย่างตกใจ มือ
แข็งแรงของอีกฝ่ายกลับยึดแน่นขึ้น

“บอกมาก่อนสิ”

“ปล่อยนะ” ปลัดหนุ่มสะบัดโดยแรง ชายหนุ่มยึดคอเสื้อ
กระซอกเข้ามาพูดจนชิด

“คุณปลัด ผมรู้ว่าคุณกำลังคิดจะทำอะไร แต่คุณไม่ใช่คนกล้า
พอจะฆ่าผมด้วยมือ จะต้องมีคนอื่นอีก คุณเพียงแค่ปล่อยผมออกมา
แต่ว่าคุณกำลังเป็นที่กำบังให้ผมอยู่นะ และถ้าพวกมันต้องการจะฆ่า
ผมจริง มันคงไม่เสียดายหรือหากจะต้องฆ่าคุณก่อน”

สีหน้าของปลัดหนุ่มซีดเผือด นัยน์ตาเหลือกลานตื่นตกใจ
พยายามสะบัดจะให้หลุดจากอีกฝ่าย

“ปล่อยนะ... ปล่อย!”

เปรี้ยง...เปรี้ยง...เปรี้ยง...

พร้อมๆ กับเสียงปืนที่แผดดังขึ้น

ร่างทั้งสองก็ล้มฟุบลง.....